

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10C/34/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416201038
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2017:8416201038.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: CRIF - Slovak Credit Bureau, s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 14, 821 09 Bratislava, IČO: 35 886 013, zastúpeného: Havel, Holásek & Partners s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, proti žalovanej: R., o zaplatenie 598,39 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 26. 02. 2016 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 598,39 eur so zmluvným úrokom 10,85 % ročne a úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo súm a za obdobia špecifikované v žalobe a na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení žaloby uviedol, že jeho právny predchodca, spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom v Bratislave uzavrela so žalovanou dňa 30. 01. 2003 Zmluvu o bežnom účte, pričom na základe zmluvy a po splnení podmienok uvedených v Obchodných podmienkach Slovenskej sporiteľne pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám s účinnosťou od 01. 02. 2006 poskytla žalovanej povolené prečerpanie (úver). Tvrdil, že žalovaná uzavrela dňa 30. 01. 2003 s právnym predchodcom žalobcu Zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty, predmetom ktorej bolo vydanie platobnej karty, ktorá bola dňa 16. 02. 2006 modifikovaná Zmluvou o vydaní a používaní Platobnej karty. V žalobe uviedol, že právny predchodca žalobcu umožnil čerpať žalovanej úver tak, že realizoval platobné príkazy žalovanej na prevod alebo výbery hotovosti aj v prípade, ak na účte neboli prostriedky, pričom žalovaná sa zaviazala splácať úver tak, že bola povinná splatiť pohľadávku Slovenskej sporiteľne najneskôr v deň konečnej splatnosti úveru. Výška úrokovej sadzby ako odplaty za poskytnutý úver bola podľa tvrdenia žalobcu dohodnutá na 10,85 % ročne, ako premenlivá. Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky právneho predchodcu žalobcu účinné od 01. 08. 2002, ďalšie obchodné podmienky a sadzobník poplatkov. Žalovaná sa v zmysle zmluvy s týmito oboznámila a súhlasila s nimi. Žalovaná podľa tvrdenia v žalobe využila možnosť čerpať úver, avšak podmienky pre splácanie riadne nedodržiavala, dostala sa do omeškania, na čo ju právny predchodca žalobcu upozornil a vyzýval na úhradu splatných záväzkov. S ohľadom na vyššie uvedené a v zmysle VOP si právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26. 02. 2013 uplatnil právo vypovedať zmluvu a požadovať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom. Výpoveď nadobudla účinnosť dňom doručenia s povinnosťou zaplatiť zostatok úveru. Pohľadávka v tom čase vo výške 839,39 eur pozostávala podľa žalobcových tvrdení v žalobe z istiny 759,92 eur, vyčísleného riadneho úroku 0,21 eur, debetného úroku z nepovoleného prečerpania vo výške 37,62 eur a zákonných úrokov z omeškania vo výške 40,64 eur vyčíslených od 1. dňa omeškania do dňa postúpenia pohľadávky

do 27. 03. 2014. Žalobca v žalobe uviedol, že pôvodný veriteľ a žalobca uzavreli dňa 27. 03. 2014 v súlade s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka Zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej prešla na žalobcu pohľadávka zo zmluvy aj s príslušenstvom. Podľa žalobcovho tvrdenia žalovaná do podania žaloby pohľadávku uhradila len čiastočne platbami v celkovej sume 240,- eur, preto sa žalobca zaplata zvyšku domáha súdnou cestou a žiada zaplatiť sumu 598,39 eur pozostávajúcu z istiny úveru po splatnosti vo výške 519,92 eur, z vyčísleného riadneho úroku vo výške 0,21 eur, debetného úroku z nepovoleného prečerpania vo výške 37,62 eur a úroku z omeškania vo výške 40,64 eur.

3. Žalovaná sa k žalobe písomne vyjadrila tak, že s ňou nesúhlasí lebo posielala splátky ktoré boli odsúhlasené, poslali jej šeky ktoré už uhradila a bol dohodnutý splátkový kalendár.

4. Žalobca na to dňa 29. 11. 2016 reagoval tak, že žiadna písomná dohoda, ktorú by bolo možné považovať za dohodu o splatení dlhu či splátkový kalendár, uzavretá nebola, žalovaná len telefonicky prisľúbila splátky vo výške 15,- eur mesačne. Uviedol, že žalovaná ani nežiadala o splátkový kalendár, pričom predložila potvrdenia o úhradách, ktoré boli zohľadnené v žalobe. Žalobca súčasne poskytol špecifikáciu žalovanej sumy a uviedol, že povolené prečerpanie k zmluve o bežnom účte bolo žalovanej poskytnuté jeho právnym predchodcom dňa 30. 11. 2006 čo je zrejmé z pripojeného dokumentu „Transakcie na účte“ s tým, že povolené prečerpanie bolo povolené vo výške 564,30 eur a že z dôvodu sústavného nepovoleného prečerpania úver bol zosplatený ku dňu 04. 03. 2013.

5. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom podľa jeho prechodných ustanovení, a to konkrétne § 470 ods. 1 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom na uvedené sa počnúc dňom 01. 07. 2016 aj sporná vec riadila ustanoveniami CSP. Postupujúc podľa § 292 CSP súd po uvedenej zmene právnej úpravy žalovanú ako spotrebiteľa písomne poučil o možnosti zastúpenia a o jej procesných právach a povinnostiach.

6. Nakoľko hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur, skutkové tvrdenia strán neboli sporné (žalovaná pre vec relevantné skutkové tvrdenia žalobcu nerozporovala, poukázala len na úhrady na dlžnú sumu a na povolenie žalobcu splácať ju v splátkach), pričom prejednávany spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 07. 07. 2017, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 19. 06. 2017 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

7. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom a žalovanou predložených listinných dôkazov a zistil tento skutkový stav:

8. Dňa 30. 01. 2003 uzavrela Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom v Bratislave ako banka a žalovaná ako majiteľ účtu Zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX, predmetom ktorej bolo zriadenie účtu bankou v prospech majiteľa účtu.

9. Dňa 30. 01. 2003 uzavreli totožné zmluvné strany aj Zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty na vydanie karty s celkovým limitom 20.000,- Sk. Podľa zmluvy na čl. 19 spisu túto kartu žalovaná fyzicky prevzala dňa 28. 03. 2003.

10. Dňa 16. 02. 2006 uzavreli totožné zmluvné strany aj Zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty na vydanie karty k účtu číslo XXXXXXXXXXX/XXXX v mene SK s celkovým limitom 60.000,- Sk. Podľa zmluvy na čl. 20 spisu túto kartu žalovaná fyzicky prevzala dňa 16. 03. 2006.

11. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 29. 11. 2016 tvrdil, že žalovanej bolo dňa 30. 11. 2006 poskytnuté povolené prečerpanie, čo má byť zrejmé z dokumentu Transakcie na účte číslo XXXXXXXXXXX/XXXX kde je uvedená táto operácia pod položkou Založenie kontokorentnej zmluvy. V pripojenej počítačovej zostave (čl. 73 spisu) je uvedené, že dňa 30. 01. 2006 k číslu účtu XXXXXXXXXXX bola založená kontokorentná zmluva a že dňa 01. 12. 2006 bola aktivovaná na sumu 17.000,- Sk. Potom sú tam zaznamenané jednotlivé výbery kartou a účtované poplatky.

12. Z listu adresovaného žalovanej zo dňa 26. 02. 2013 bolo zistené, že banka ním odstúpila od zmluvy o sporožirovom účte so žalovanou a od zmluvy, na základe ktorej jej malo byť poskytnuté povolené prečerpanie k bežnému účtu č. XXXXXXXXXX/XXXX s účinnosťou ku dňu doručenia tohto oznámenia s uvedením, že od uvedeného dňa už povolené prečerpanie nebude poskytované a zároveň banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania. Výška pohľadávky bola v tomto liste vyčíslená na 796,90 eur a bola poskytnutá lehota 7 dní od doručenia oznámenia na úhradu dlžnej sumy.

13. Listom z 01. 04. 2014 oznámila banka žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu.

14. Podaním zo dňa 29. 11. 2016 žalobca špecifikoval výpočet žalovanej sumy. Tiež vyčísliť žalovanou realizované výbery na sumu spolu 17.655,30 eur s tým, že žalovanou celkovo uhradená suma predstavovala 17.738,92 eur, že celkové zmluvné úroky sú 598,44 eur, celkové poplatky 245,10 eur. Konečný výpočet istiny bol podľa tejto špecifikácie žalobcu vyhotovený takto: 17.655,30 eur (celkové výbery) + 598,44 eur (úroky) + 245,10 eur (poplatky) - 17.738,92 eur (úhrady započítané na istinu) = 759,92 eur s tým, že pred podaním žaloby žalovaná uhradila sumu 240,- eur a po podaní žaloby ešte sumu 167,- eur. Príslušenstvo vyčíslené žalobcom na 78,47 eur predstavuje vyčíslenie riadneho úroku 0,21 eur, vyčíslenie debetného úroku z nepovoleného prečerpania 37,62 eur a úroku z omeškania po zosplatnení 40,64 eur. Zároveň dal žalobca súdu do pozornosti svoj právny názor, že na poskytnutý kontokorentný úver/povolené prečerpanie na bežnom účte sa nevzťahuje Zákon o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 1 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01. 07. 2006.

15. Právne súd nárok žalobcu na úhradu nárokov z kontokorentného úveru viazaného na bežný účet žalovanej s možnosťou žalovanej čerpať povolené prečerpanie účtu do výšky úverového rámca posúdil podľa nasledujúcich zákonných ustanovení.

16. Podľa § 708, ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa.

17. Podľa § 710 Obchodného zákonníka, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.)

18. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej čiastky a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. Podľa § 1 ods. 1 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 30. 11. 2006, keď podľa tvrdenia žalobcu mala byť v zmysle transakčnej histórie založená kontokorentná zmluva (1) tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

(3) Zákon sa nevzťahuje ani na úver formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701>>.

20. Podľa § 3 ods. 6 citovaného zákona pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701>>) alebo, ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o

a) úverovom limite, ak je stanovený,

b) ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená,

c) postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy.

Ak je na účte prípustné prečerpanie peňažných prostriedkov a toto prečerpanie trvá dlhšie ako tri mesiace, spotrebiteľ musí byť písomne informovaný o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch.

21. Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného k 30. 11. 2006 spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/634/20060701>> sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

22. Podľa § 53 ods. 1, 2 a 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 30. 11. 2006 spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

23. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 30. 11. 2006 zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

24. Podľa § 48 Občianskeho zákonníka,

(1) Od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté.

(2) Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

25. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

26. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka,

(1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil

(2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

27. Podľa § 5b zák. č. 102/2014 Z.z., orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

28. Je nesporné, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je zmluvou spotrebiteľskou (viď už citované ust. § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa), vzťahujú sa na ňu preto ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01. 05. 2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Vzhľadom na uvedené je súd povinný z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku (podporne pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015 sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Nemôže byť tiež pochybností o tom, že pri posúdení otázky premlčania práva žalobcu zo spotrebiteľského vzťahu so žalovanou je potrebné vychádzať z ustanovení o premlčaní v Občianskom zákonníku (viď § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka). Najvyšší súd Slovenskej republiky už judikoval (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014), že toto ustanovenie (§ 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka), sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

29. V prejednávanej spore je nesporné, že právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy so žalovanou, o čom v spise je doložený listinný dôkaz - list - odstúpenie od zmluvy zo dňa 26. 02. 2013. V zmysle uvedeného odstúpenia bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlžnej sumy 796,90 eur v lehote 7 dní od doručenia oznámenia. Žalobca tvrdí, že povinnosťou žalovanej bolo plniť dňa 04. 03. 2013, kedy bol úver zosplatnený. Podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka odstúpením od zmluvy zmluva zrušuje s účinkami od začiatku a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezodôvodné obohatenie, náhrada škody). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia. Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy zachovávajúce právo na plnenie príslušenstva pohľadávky aj napriek zrušeniu zmluvy s účinkami od vzniku zmluvy odstúpením od spotrebiteľskej zmluvy zhoršujú postavenie spotrebiteľa, pretože zaväzujú ho nad rámec povinnosti vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka v dôsledku odstúpenia od zmluvy. Akékoľvek rozšírenie záväzkov spotrebiteľa popri vzájomnej reštitučnej povinnosti po zániku zmluvy s účinkami „ex tunc“ postavenie spotrebiteľa zhoršuje, inými slovami dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmluvy dohodnutej medzi účastníkmi konania sú nevýhodnejšie ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy v Občianskom zákonníku. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné prihliadať aj na súvislosti spojené s nárokmi zo zrušenej zmluvy a síce, či sa nárok žalobcu uplynutím premĺčacej doby nepremĺčal. Pre vydanie bezodôvodného obohatenia platí kombinovaná premĺčacia doba subjektívna dvojročná a objektívna trojročná. V danom prípade začala plynúť subjektívna premĺčacia doba deň nasledujúci po uplynutí poskytnutej lehoty žalovanej na plnenie, teda od 05. 03. 2013 a uplynula 05. 03. 2015. Žalobca podal žalobu na súd až 26. 02. 2016, teda po uplynutí subjektívnej premĺčacej doby a jeho nárok sa tak premĺčal. V prípade nárokov zo spotrebiteľských zmlúv prihliada súd aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premĺčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával (§ 5b zák. č. 102/2014 Z.z.). Nakoľko sa nárok žalobcu premĺčal, nebolo dôvodné žalobe vyhovieť a preto už z toho dôvodu bolo potrebné žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť (súd podporne k tomu poukazuje na obdobné rozsudky v iných sporoch žalobcu, a to rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 15C/133/2015, alebo rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C/29/2016 alebo rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 15Csp/74/2016). Právny predchodca žalobcu sa v predmetnej veci dobrovoľne rozhodol postupovať v zmysle ustanovení o odstúpení v ním naformulovanej zmluve, aj keď existujú iné inštitúty súkromného práva, ktoré zmluvu komplexne nerušia s účinkami od momentu jej uzavretia (napr. výpoveď, vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru). Právny predchodca žalobcu ako profesionál v oblasti poskytovania úverových služieb občanom teda od predmetnej zmluvy sám a dobrovoľne odstúpil, čím ako práva znalá osoba mohol predpokladať, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy nastane stav, že zmluva sa od začiatku, teda ku dňu jej vzniku zruší a že súd podľa interpretačného pravidla výkladu zmluvy v prospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka) žiadne iné plnenie okrem vrátenia úverových prostriedkov nebude môcť priznať. Nemôže byť podľa názoru súdu žiadnych pochyb o tom, že písomnosť právneho predchodcu žalobcu zo dňa 26. 02. 2013 adresovaná žalovanej je tak podľa označenia ako aj podľa obsahu odstúpením od zmluvy. Ak právny predchodca žalobcu ako profesionál s profesionálnym právny zázemím svoj jednostranný právny úkon adresovaný žalovanej označil a aj obsahom zadefinoval ako „odstúpenie od zmluvy“, tak nemožno to chápať inak ako tak, že jeho skutočnou vôľou bolo totálne zrušiť zmluvný vzťah.

30. Aj keby nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, i tak by ale žaloba žalobcu bola nedôvodná.

31. Keďže žalobca sám vo svojom vyjadrení zo dňa 29. 11. 2016 uviedol, že celkové výbery žalovanej boli vo výške 17.655,30 eur a že uhradila spolu sumu vo výške 17.738,92 eur, teda preplatila čerpanú sumu, pričom úhrady realizovala aj po podaní žaloby, je zrejmé, že žaloba žalobcu a vyčíslenie nároku v nej vychádza z predpokladu, že právnemu predchodcovi žalobcu vznikol nárok na úroky a poplatky z uvedeného úveru. Preto súd považuje za potrebné k nároku žalobcu a predmetnej zmluve uviesť nasledujúce skutočnosti.

32. K argumentácii žalobcu, že na predmetnú Zmluvu o kontokorentnom úvere sa nevzťahujú zákonné ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. v zmysle § 1 ods. 3 cit. zák. je treba uviesť, že uvedené tvrdenie súd nespochybňuje, avšak poukazuje na ust. § 3 ods. 6 ZoSÚ v znení účinnom k dátumu uzavretia zmluvy. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia pri tejto forme úveru musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o úverovom limite, ak je stanovený, a tiež o ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže

byť zmenená a doplnená, čo v danom prípade dodržané nebolo. Keďže v danom prípade prečerpanie peňažných prostriedkov trvalo dlhšie ako 3 mesiace, žalovaná v zmysle § 3 ods. 6 zákona, posledná veta musela byť písomne informovaná o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch.

33. Podľa názoru súdu žalobcovi v danom prípade nárok na úroky nevznikol vôbec, lebo nebol dodržaný postup podľa § 3 ods. 6 písm. b) zák. 258/01 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy. Žalobca tvrdí, že založenie kontokorentnej zmluvy je zaznamenané v transakčnej histórii, no samotnú zmluvu nepredložil ani nepredložil žiaden dôkaz o dohode o úrokoch. Ani v jednej z predložených listín nie je zaznamenaná písomná informácia o výške úrokov, hoci v danom prípade mala byť uvedená v zmluve kumulatívne ročná úroková sadzba a poplatky, aby spotrebiteľ vedel zhodnotiť výhodnosť produktu. Aj systematické zaradenie uvedenej zákonnej povinnosti v rámci ustanovení zákona upravujúcich podmienky ponuky spotrebiteľského úveru (§ 3) svedčí o tom, že kumulatívne písomné informovanie spotrebiteľa o ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch má osobitný význam z hľadiska rozhodovania sa spotrebiteľa o uzatvorení takejto zmluvy a je podľa názoru súdu zákonnou podmienkou pre právo veriteľa žiadať úrok. Keďže v danom prípade toto nebolo dodržané a žalobca nepreukázal, žeby v zmluve (ktorú ani nepredložil) bol kumulatívne uvedený údaj o ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch, hoci podľa názoru súdu je to zákonná podmienka pre požadovanie úroku v takom prípade vyplývajúca z lex specialis (zákona o spotrebiteľských úveroch), právnomu predchodcovi žalobcu pre nedodržanie tejto zákonnej povinnosti úrok od počiatku nepatrí.

34. V zmysle ust. § 3 ods. 6 cit. zákona žalovaná mala byť písomne informovaná o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch, teda aj o zmene ročnej úrokovej sadzby, pričom za splnenie tejto podmienky nie je možné považovať napr. zverejnenie úrokovej sadzby v prevádzkových priestoroch pobočiek banky a na jej webovej stránke. Z citovaného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že o týchto skutočnostiach musí byť spotrebiteľ informovaný v písomnej forme. Súd v súvislosti so svojim názorom o neakceptovateľnosti oznamovania úrokovej sadzby len na výveske, resp. webovej stránke banky poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 329/13, z ktorého cit.: "... nielenže suma úroku za úver nebola transparentne uvedená v úverovej zmluve, ale ani v Obchodných podmienkach k tejto zmluve, pričom na tomto mieste ústavný súd prisvedča tvrdeniu krajského súdu, že splnenie tejto obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy nemožno nahradiť oznámením o úrokovej miere v obchodných priestoroch sťažovateľky". Súd len pre úplnosť uvádza, že i keby v danom prípade vznikol žalobcovi nárok na úroky, i tak by žalobcovi nebolo možné priznať ním požadované úroky za dobu po odstúpení od zmluvy a vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Súd je totiž názoru, ktorý zastáva aj aktuálna judikatúra vyšších súdov, a síce, že úroky z úveru je možné priznať len do zosplatnenia istiny. V uvedenej súvislosti súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, v zmysle ktorého "jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou (pozri ďalej). Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka." V tejto súvislosti pozri tiež napr. uznesenie NS SR vo veci 4 Obo 143/98. Súd odkazuje tiež na uznesenie ÚS IV. 476/2012 z 18. 09. 2012, v zmysle ktorého Ústavný súd Slovenskej republiky odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (§ R 59/1998, 4Obo 143/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru s tým, že následne mu už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania.

35. Za nedôvodnú súd považoval žalobu aj v časti uplatnených poplatkov. Z už spomínaného ustanovenia § 3 ods.6 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy okrem iného vyplýva aj to, že najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy musí byť spotrebiteľ informovaný aj o poplatkoch platných od doby uzavretia zmluvy. Žalobca nepredložil dôkaz, že žalovaná bola v čase uzavretia zmluvy písomne informovaná o výške poplatkov, ktoré si veriteľ môže voči žalovanej uplatňovať. Nepostačujú na to obchodné podmienky alebo odkaz na sadzobník, v zmysle ktorého je banka oprávnená účtovať klientovi poplatky. Podľa názoru súdu takáto forma dojednaní poplatkov nie je v súlade s ust. § 3 ods. 6. cit. zákona, teda právny predchodca žalobcu si nemohol voči žalovanej uplatňovať poplatky, ktoré jej neboli riadne oznámené v čase uzatvorenia zmluvy. V súvislosti so záverom o neprijateľnosti účtovaných poplatkov súd poukazuje tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 06. 2015 sp. zn. 6Co/148/2014. V uvedenom rozsudku krajský súd okrem iného za právne neudržateľný označil argument, že poplatky sú zisťiteľné na adrese žalobcu s tým, že táto skutočnosť zo sporných poplatkov nerobí nijako individuálne vyjednané zmluvné podmienky. O individuálnom vyjednaní poplatkov a ani úrokov pritom dôkaz predložený nebol.

36. Keďže vznik nároku na úroky a poplatky preukázaný nebol a podľa špecifikácie samého žalobcu už žalovaná čerpanú sumu dávno preplatila, súd aj z tohto dôvodu konštatuje plnú nedôvodnosť žaloby žalobcu.

37. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mala žalovaná, keďže žaloba bola zamietnutá, preto podľa § 255 ods. 1 CSP jej vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaná však náhradu žiadnych trov konania neuplatnila, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovanej nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.